

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoenita

Duminica a 31-a după Rusalii

Vindecarea obului din Ierihon

” Pe când se apropia Iisus de Ierihon, un orb ședea la marginea drumului și cerșea. Și, auzind mulțimea trecând, el a întrebat: ce este aceasta? Și i-au spus lui că trece Iisus din Nazaret. Atunci el a strigat, zicând: Iisuse, Fiul lui David, fie-ți milă de mine. Iar cei care mergeau înaintea îl certau, ca să tacă; el însă și mai tare striga: Fiul lui David, fie-ți milă de mine! Iar Iisus s-a oprit și a poruncit să-l aducă la Dânsul; și, când s-a apropiat, l-a întrebat, zicând: ce vrei să-ți fac? Iar el a spus: Doamne, să văd. Și Iisus i-a zis: vezi! Credința ta te-a mântuit. Și îndată a văzut și a mers după Iisus slăvind pe Dumnezeu...” (Ev. Luca 18, 35-43)

Sfântul zilei

Întru tine, Maică, cu osârdie s-a mântuit cel după trup. Căci luând crucea ai urmat lui Hristos, și lucrând ai învățat să nu se uite la trup căci este trecător. Pentru aceasta și cu îngerii, împreună se bucură, preacuvioasă Maică Xenia, duhul tău.
(Troparul Sfintei Xenia)

Prin rugăciune putem dobândi orice dar

Prin rugăciune se poate dobândi de la Dumnezeu orice dar. Dumnezeu însă nu îndeplinește întotdeauna și numaidecât rugăciunile noastre. Fericitul Augustin ne spune că rugăciunea este cheia vistieriei darurilor dumnezeiești, încât de la Dumnezeu poți dobândi orice lucru bun prin rugăciune. Însuși Mântuitorul făgăduiește acest lucru, când zice: Și toate câte veți cere, rugându-vă cu credință veți primi (Matei 21, 22). Și iarăși: Cereți și vi se va da vouă (Matei 7, 7). Așadar când ne aflăm în strâmtorare, să alergăm la sprijinul lui Dumnezeu, căci El ne va ajuta, așa cum a ajutat pe Sfinții Apostoli în timpul furtunii. De aceea, cel ce se îndărătnicește și nu vrea să-L roage pe Dumnezeu în primejdie nu are drept să se plângă. Dumnezeu nu împlinește întot-

deauna și numaidecât rugăciunea noastră. Monica, mama Fericitului Augustin, s-a rugat optsprezece ani la Dumnezeu pentru întoarcerea fiului ei la Hristos. Dumnezeu Se lasă de multe ori rugat, pentru ca rugăciunea noastră să fie făcută cu tot dinadinsul, dându-ne prilej să cinstim după cuviință darurile primite. Deci, de voim cu adevărat să ni se împlinească rugăciunea, să ne rugăm cu atât mai mare stăruință și căldură, cu cât Dumnezeu întârzie împlinirea cererii noastre. Așa făcea orbul din Ierihon: cu cât Hristos Se făcea că nu-i ia rugăciunea în seamă, cu atât el striga mai tare: Iisuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă!

(Credința Ortodoxă - Despre rugăciune, Editura Doxologia, Iași, pp. 13-14)

24 ianuarie 1859: „Mica Unire”, primul pas spre România. Cum s-a făcut Unirea Principatelor Române sub domnia lui Cuza.

În fiecare an, la 24 ianuarie, ne amintim cu emoție și mândrie de mărețul act al Unirii Principatelor Române prin care s-au pus temelii statului român modern. Prin Unirea Moldovei cu Muntenia se împlinea un vis, un ideal pe care poporul nostru îl nutrea dintodeauna, fiindcă Unirea, visul tuturor românilor, vis scump venind din vechimea secolelor din vremea lui Burebista și Decebal era, după spusele lui Bălcescu "visarea iubită" a marilor noștri voievozi, Mircea cel Bătrân, Ștefan cel Mare ș.a. Ziua de 24 ianuarie 1859 era "ziua cea mai mare a veacului", cum a fost numită. Dubla alegere al lui Cuza, ca domn al Moldovei la 5 ianuarie și în Țara Românească la 24 ianuarie, a condus la realizarea unirii în persoana domnitorului Alexandru Ioan Cuza.

Ziua de 24 ianuarie a rămas în istoria românilor ca data la care s-a înfăptuit Unirea Principatelor Române, în anul 1859, la foarte scurt timp după numirea lui Alexandru Ioan Cuza ca domn al Moldovei și Țării Românești.

După mai mulți ani în care pașii spre îndeplinirea acestei dorințe au fost „mărunțiți” de atitudinea marilor puteri ale Europei, aceasta a devenit realitate, într-un context favorabil, care a dus, pe parcurs, la transformarea „României” de atunci într-un stat modern, aducând pentru prima dată câteva elemente occidentale în viața românilor.

Unirea Principatelor Române, cunoscută ca Mica Unire (Marea Unire fiind cea de la 1 Decembrie 1918, de la Alba Iulia), reprezintă unificarea vechilor principate, Moldova și Țara Românească, într-un Principat unit.

La mijlocul secolului al XIX-lea, soarta principatelor Moldovei și Țării Românești era în mâinile Rusiei și ale Imperiului Otoman, care se opuneau unirii lor.

Situația s-a schimbat în urma războiului Crimeii, dintre 1853 și 1856, când Rusia a fost învinsă de Marile Puteri, formate din Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei, Imperiul Francez, Regatul Sardiniei și Imperiul Otoman.

Principatele române, din mâinile rușilor și turcilor, în ale marilor puteri europene. După război, în 1856, prin Tratatul de Pace de la Paris se iau decizii care privesc și principatele Moldovei și Țării Românești. De exemplu, Moldovei i se atașează trei județe din sudul Basarabiei, Cahul, Ismail și Bolgrad.

În contextul discuțiilor despre unirea celor două principate, în 1857 Marile Puteri acordă acestora dreptul organizării unui „referendum” (consultarea populației cu drept de vot) despre Unire. În acest scop, se constituiau adunări Ad-hoc, în care se discutau alegerile pentru Divanurile Ad-hoc, care urmau să se pronunțe asupra organizării politice și sociale a țărilor române.

Falsificarea alegerilor, un obstacol pentru Unire

În Țara Românească, majoritatea membrilor din Divanul Ad-hoc au spus „Da” pentru Unire, însă în Moldova, situația a fost mai controversată. Aici, caimacanul (loçtitor la conducerea Moldovei), Nicolae Vogoride, sprijinit de Imperiul Otoman, care îi promitea domnia dacă Unirea nu se va realiza, a falsificat listele electorale de reprezentare în divanul Ad-hoc.

Șansa a făcut însă ca Vogoride să se de-

stăinuie, prin scrisori, fratelui său din Constanta-nopol, iar corespondența a fost furată și publicată în presa europeană, la Bruxelles.

Descoperirea a iscat scandaluri atât printre români, cât mai ales la nivel european. Marile Puteri au rupt relația cu Imperiul Otoman, au solicitat întâlniri cu împăratul Franței, Napoleon, și regina Marii Britanii, Victoria, iar falsele alegeri au fost, astfel, anulate. În toamna anului 1857, în urma noilor alegeri, toți s-au pronunțat pentru Unirea Principatelor Moldovei și Țării Românești.

În 1858, Convenția de la Paris a stabilit mai multe prevederi referitoare la principatele române, dintre care cea mai semnificativă a fost unirea parțială a principatelor Moldovei și Valahiei sub denumirea „Principatele Unite ale Moldovei și Valahiei”, care rămăneau sub suzeranitatea „Maiestății Sale Sultanul” și sub protecția Marilor Puteri. Unirea propusă aici s-a dovedit a fi mai degrabă una formală, cele două principate urmând să funcționeze separat în mare parte, ca până atunci, cu doar câteva puncte comune: o Comisie Centrală la Focșani, care reprezenta un fel de Parlament mai mic, Înalta Curte de Justiție și Casație și Armata. Capitalele rămăneau aceleași, la București și Iași, și se intenționa ca domnitorii să fie diferiți.

Surpriza alegerilor domnitorilor din cele două principate

În anul următor, în data de 5/17 ianuarie 1859, au fost organizate alegeri la Iași, în Moldova, iar noul domnitor a fost desemnat Alexandru Ioan Cuza. Peste o săptămână, în 12/24 ianuarie 1859, au avut loc alegeri și la București, iar profitând de faptul că Marile Puteri nu specificau clar că principatele române nu pot fi conduse de același domnitor, și aici a fost ales tot Alexandru Ioan Cuza. Puse în fața faptului împlinit, Marile Puteri au avut brusc de a face cu două principate conduse de același domnitor.

Marele merit al lui Cuza a fost că a reușit să aducă recunoașterea internațională a Unirii Principatelor Române și, prin reformele sale din toate domeniile, a pus bazele statului român modern. Noua țară a început să se numească România abia după abdicarea lui Cuza, din anul 1866, când a fost redactată prima constituție.

În tot acest timp, în care două dintre principatele române au reușit să se unească, Transilvania se afla sub stăpânire austriacă, iar din 1867, sub dominație austro-ungară, până în 1918, când a avut loc Marea Unire de la Alba Iulia.

După 157 de ani de când s-au întâmpat toate acestea, ziua de 24 ianuarie ne va face din nou să retrăim, cel puțin la nivel de poveste, acești câțiva pași făcuți de strămoșii noștri pentru tot ce înseamnă astăzi România. Mulțumim istoricului Liviu Zgârciu de la Muzeul Național al Unirii din Alba Iulia pentru disponibilitatea și răbdarea cu care ne-a povestit cum s-a petrecut evenimentul.

(Sursa: www.alba24.ro)